

beszállították a Máv. északi főműhelyébe annak megállapítására, hogy ezek nem-e valamelyik ösztört kocsij, vagy a mozdony alkatrészei.

A vizsgálat alapján kétségtelenül megállapították, hogy nem egy, hanem két ekrazitot és vascsöveket.

ből álló bombát helyeztek el a sínkre. Mindkét bombában 1.6–1.8 kg. ekrazitot használtak el és megállapították azt is, hogy ez az ekrazit külföldi eredetű. Intézkedés történt, hogy az ekrazit beszerzése ügyében a nyomozást lefolytassák.

*Jó világítás otthonná
a lakást varázsolja!*

Ön büszke szép és elegáns lakására, de ne feledje el, hogy otthonát a jó és célszerű világítás teszi kellemessé és meghitté. A modern gyöngyfénycső kiméli a szemet és gazdaságos. — Modern lakásba modern világítást: káprázatmentes és gazdaságos

TUNGSRAM

GYÖNGYFÉNYLÁMPÁI

Szegeden a trachomások száma elérte a 2152-öt

(A Délmagyarország munkatársától.) A trachoma feltűnő nagymértékben terjed a szegedi tanyákon. A trachoma mában szenvedők száma szeptember 15-én elérte a 2152-öt, míg Szeged belterületén a trachomások száma 240. A tisztítási főorvosi hivatal arra kérte a város hatóságát, hogy a trachoma sikeres leküzdése érdekében állítson be a költségvetésbe 19.000 pengőt. A költségvetés tárgyalásánál azonban a takarékoskossági bizottság a 19.000 pengőt egyharmaddal mérsékelte. A főorvosi hivatal most újabb átiratot intézett a polgármesterhez, akit arra kér, hogy ezt a fontos ügyet terjessze a közgyűlés elé döntés végett. Különben a trachoma elleni védekezés megbeszélésére hétfőn összeül a trachoma bizottság. A bizottság az ülésen a népjóléti minisztérium feltűnést keltő leírásával is foglalkozik.

Ebben a leírásban — amelyről annak idején beszé-

lünk — a népjóléti minisztérium nem kíván kevesebbet, mint azt, hogy a tanyai trachomás betegeknek ne orvosok kezeljék, hanem a külterületi tanítók és tanítónők. A leirat az illetékesek előtt nagy megdöbbenést keltett. Szerintük ez nem jelent egyebet, mint a kuruzslás legalizálását. A minisztérium terveze szerint a trachomások kezelésére 76 tanítót és tanítónőt állítanak be, akik munkájukért 25–25 pengőt kapnának.

A miniszteri tervvel szemben a tisztítási főorvosi hivatalnak az a javaslata, hogy Alsó- és Felsővárosot osztsák be tíz kerületre, és minden kerület élére állítsanak egy, ha nem is diplomás, de legalább szigorú orvost. Ezek előzőleg egy hathetes trachomakezelési kurzuson vennének részt.

A tanár ur

Irta Móra Ferenc

Pápán jártam a múlt hét elején. A Dugonics-Társaság képét viselni a liceum Petőfi-Jókai ünnepén. Ahogy ott kormányzó-várás közben tereferélünk a két halhatatlan díjak bronzszobra körül, azt mondja egyik odavaló barátom, Hoffner tiszti ügyész ur:

— No, ott van-e még a tanár ur Szegeden?

— Melyiket méltóztatni érteni? Mert minálunk igen sok tanár ur van.

— Amelyik a kulturpalota tetejéről tanította a népeket.

Ugy, igen, persze. »Attitanár ur«, ahogy a megafonos ember kiabálta. Ha a pápai ur is így mondta volna, mingyárt rájövök, hogy a felsőbb költőművészet professzoráról van szó.

— Hát ti honnan tudtok róla? — kérdeztem csodálkozva, mikor észbe kaptam.

— Egy szegedi asszonyvendégünk volt a napokban. Csodákat mesélt róla, alig várjuk már, hogy ide is eljőjjön.

Nagyon megvoltam illetődve, hogy ilyen messze eljutott a kulturpalota híre. El is határoztam mingyárt, hogy mégis csak tárcát írok én a tanár urról, úgy, ahogy akartam, mikor aktuális volt. De nem tettem meg, mint óvatos ember. Még valami jó emberem azt találta volna mondani, hogy reklámozni akarok neki csinálni, amit ő azzal fizetett meg, hogy a padlásunkon külön előadást rendezett nekem a ruhaszárító kötélén. Hanem ha utólag írok róla, akkor tán nem mondanak érte panaszt.

Ezzel az elhatározással jöttem el Pápáról. Nem haza, hanem Szabadszállásra. Asatni hívott oda az ottani katolikus plébános. Megírtam neki, hogy olyan messzire nem megyek őska bőgéréért, mert itthon ugyse hiszik el nekem, hogy azok kincsek s azért azoknak se csináltak helyet, amiket az ő szegedi polgárok hagyogattak a földben három-négyezer éve. De aztán meggondoltam a dolgot. Ha olyan messziről is ideüzentek a hírt, mégis csak honorálni illik a jószándékot azzal, hogy tisztelgetem teszem a szabadszállási hunoknál.

Pestről hazafelé egy kis kerülővel utba tudom őket ejteni.

Udvariassági aktusnak szántam a látogatást, de mégis csak ásatás lett belőle. Csak pár napos, olyan hátulzsebes ünnepelő ruhában, amiben szobrokat koszorúz meg az ember. Ugyanabban a ruhában már nem igen lehet az Olimpusra menni, — határozottan nem jött neki az ásatás. De olyan borzasztó nagyok voltak az urnák, amilyeneket mi fők nem igen látunk múzeumigazgató. (Tudniillik a szegedi magyarok ezeket múzeumi segédlet nélkül személyesen szokták elintézni. Ezekről mesélik aztán tíz esztendő múlva, hogy »akkora köcsög volt az urnám, hogy háromszor kellett ráugranom, még össze bírtam törni.)

Főlszedtem belőlük vagy tízet, — persze nem magam, mert némelyiket három emberrel kellett kiemelni, hogy a napvilágra aztán háromszáz darabra hullhasson szét. Míse után mindig kijött segíteni a főtisztelendő ur, s hozta rádióból reggeli újságból a friss híreket.

— No, — azt mondja az utolsó nap, — a te kulturpalotátokra is kitűzik akkorra a gyászlobogót, mire hazaérsz.

— Mi történt? — koccantak össze kezemben a cserepek. — Tán halálhírem érkezett már haza? (Tudniillik nem messze van ide Orgovány.)

— Dehogy, — nevetett a főúr, — egy nevezetes ember halt meg. Tudod, az a német költő, aki ott produkálta magát. Azt jelentik, hogy Temesvárott lezuhant a kötélről.

— Ejnye, ejnye, — sajnálkoztam a tanár uron, — kár szegényért, mert nagyon ügyes ember volt. Bizonyosan nagyon híven játszotta a részeg embert. Mondtam én mingyárt, hogy ez lesz a vége. Pedig nem én mondtam, hanem hallottam legalább száz embertől. Én inkább azt mondtam, hogy sose olvastam még költő halálós üzenet-balesetéről. De hát ha alkalom van rá, jól esik az embernek prófétának látszani.

Egész este róla beszéltem aztán a plébánián összeverődött társaságban. Még azt is megpróbáltuk, hogy tudnánk-e kötélen járni. Persze nem igazán, csak azon, amit a padlóra húztunk krétával. A produkció inkább mulatságos volt, mint

Három vonalpárt szüntetnek meg a szeged—budapesti vonalon

Budapest, szeptember 19. A Máv. vonalain is október 4-én lép életbe a téli menetrend. A Budapest—Szeged vonalon az alábbi vonatok szűnnek meg: Budapest nyugati pályaudvar—Szeged—Szöreg közt megszűnik a Budapestről 7.20-kor induló 702. számú és az oda 22.40-kor érkező 701. számú gyorsvonatok, Kiskunfélegyháza és Szeged közt pedig megszűnik a 718., 722., 727. és 745. számú helyi személyvonatok.

Elitették a német világjárót, aki összeszurkálta a szegedi strandon a kamaráját

(A Délmagyarország munkatársától.) Augusztus egyik éjszakáján nagyszabású verekezés zajlott le a Vasutas-strand egyik kabinjában két világjáró német fiatal ember között. A verekezés előtt néhány nappal hattagu német világjáró társaság érkezett Szegedre és énekelve kéregetett a városban. A németek éjszakai szállásukat a Vasutas-strand egyik kabinjában ütötték fel. Egyik este a világjárók beboroztak és amikor lefekvésre került a sor, Hans Roskó világjáró molesztálni kezdte társát, Paul Fierecket. A két ember között emiatt hangos szóváltás támadt, Paul Fiereck végül előkapta kését és löbb helyen megszúrta Hans Roskót, akit azután kórházba kellett szállítani. Paul Fiereck az ügyességre került és szombaton vont felelősségre súlyos testi sértés vétsége miatt Tarajossy egyes bírój. Paul Fiereck tolmács-utján télt vallomást. Elmondotta, hogy régebbi idő óta vándorolt együtt Hans Roskóval, akit rendkívül erőszakos ember. Többször volt vele emiatt kellemetlensége is. A strandon is szóváltás keletkezett közöttük. Először arcul ütötte Roskót, majd dühében előkapta kését és azzal védekezett.

A bíróság az enyhítő körülményekre való tekintettel mindössze 24 napi fogságra ítélte a világjárót és büntetését a vizsgálati fogsággal kitöltöttnek vette.

Ora, ékszer vásárlásnál javításnál
forduljon bizalommal 131
Tóth óráshoz
Kényelmes ABC beszerzés. 3–12 havi részlet.

életveszélyes. Aki idegesebb volt közülünk, az már a negyedik lépésnél tántorgott. (Nem kell félreérteni, a plébános ur antialkoholista asztalt tart.)

— Ez csak azért van — magyaráztam —, mert mi csak a kinyújtott karunkkal balanszírozunk. A tanár ur egyensúlyozó rudja harmincöt kiló súlyú volt, ólmos végű. Aztán meg a tanár ur igazi, sőt ivott a kötélén, mink meg csak igazi szódavízet fogyasztunk az ő emlékeztetőre.

Szóval annyit beszéltem a kötéltáncosról és olyan őszinte részvétellel, hogy ha valami magamformájú skriblifexet elvisz a markoláb, az bizonyosan nem foglalkoztatja annyit a népeket. Ezt minden malicia nélkül mondom, mert egészen rendén valónak tartom azt is, hogy Blondin, a híres Niagara-kötéltáncos benne van a lexikonban. Azt hiszem, több jussa van rá, mint akárhány államfőnek, aki szintén nem csinál mást, csak kötélen táncol, de nem a maga veszélyeztetésével. Mert az államférfiak ha lezuhanak, rendesen puhára esnek s nem magukat ütik agyon, hanem az országukat.

Igazán őszintén elsajnáltam a mestert s annál nagyobb volt az örömem, mikor hazatérve ő volt az első ember, akivel az uccán találkoztam. Friss jó egészségben fogott el a kulturpalota előtt, átutazóban Kecskemétre s udvarias, kellemes úri ember modorában hálálkodott a szállásért. Egy kicsit röstelkedtem is, hogy olyan nagy dolgot csinál belőle. Hiszen igazság szerint én vagyok lekötélezettje neki. Akkor reklámozni kezdte a kulturpalotának, hogy lefűzött engem a két elődömmel együtt. Azóta nem hiába kérdezem tőle a de-zki, meg a klárafalvi magyarokat, hogy tudják-e, hol van a kulturpalota.

— Hogyne, bent voltunk a kötéltáncos meg-nézni.

A helyi érdeklődésről nem is beszélve, azt hiszem, az idegenforgalom sokkal nagyobb volt, mint a passziójátékon. (En csak a sárgadinnyét sokaltam benne, aminek a hajával az idegenforgalom körülszépítette a kulturpalotát. A környékbeli nemzet ugyanis, ha már bezarándokolt a művelőzetre, magával hozta a vacsoráját is s a múzeumi lépéseit költötte el a délutáni, meg az esti előadás